

TARTU ÜLIKOOLI KIRJANDUSTUDENGITE KEVADKOOL LIINAKURUL

12.–13. juunil toimus Võrumaal Urvas-te vallas Liinakurul kolmas Tartu Ülikooli kirjandustudengite kevadkool. Kohe esimese päeva hommikul jäi kõlama Jaak Tombergi mõte, et Liinakuru kevadkooli kava on impressiivsem kui ükskõik missugusel teaduslikul konverentsil. Erinevalt näiteks Eesti Kirjandusmuuseumi korraldatavast Nüpli kevadkoolist pole Liinakuru temaatiline ja seetõttu ehk ka mitte nii produktiivne ning ühes suunas mõtlema ärgitav. See aga polegi Liinakuru eesmärk, kevadkool on suunatud ikkagi eelkõige tudengitele ja täidab hoopis teist nišši.

Kevadkool kutsuti kolm aastat tagasi ellu Mart Velskri ja Jaak Tombergi ideena, selleks et noortel oleks koht, kus nad saaksid segamatult ja väljaspool seminariruumi rääkida oma uurimisteemadest, tekitada diskussiooni jne. Arne Merilai lisas selle aasta kevadkooli avasõnades, et olukorras, kus ülikooliõpe kestab kõigest 3(+2) aastat ja tunniplaan koostamine on üsna suures osas üliõpilase enda asi, on niisugune üritus hea võimalus saada paremini tuttavaks teiste tudengitega, nende teemade ja huvidega. Liinakurul on esinemisvõimalus üliõpilastel, kel on juba oma teema, millest põhjust kuulajatele rääkida. Kuid esinejateks pole üksnes kirjandustudengid, vaid ka kõik teised, kel soov kirjandusest sõna sekka öelda. Seekord olid niisugusteks „külalisteks” näiteks skandinavistika magistrant (nüüdne magister) Mart Kuldkepp teemaga „XIV sajandi skaldiluule sünkretism Einarr Gillsioni „Selkolluvísur” („Hülgepea-laulude”) näitel” ning ajaloolasest luuletaja Milvi Martina Piir („Ilu ajaloolase silmis ehk kuhu kujutlused meid viivad”).

Kolme aasta jooksul on kevadkooli korraldamisega olnud aktiivselt seotud ka Eesti Kirjanduse Selts ja selle tea-

dusekretär Marja Unt ning Liinakuru majaperemees Arne Merilai.

Selle aasta kevadkooli kava sai üsna mitmekesine: räägiti nii luulest, proosast kui ka draamast, eesti ja maailmakirjandusest, uuemast kirjandusest, poetikast, (meta)kriitikast jne. Nagu juba traditsiooniks saanud, esinesid esimese päeva õhtul ka kirjanikud, kelleks sel aastal olid Kristiina Ehin ja Jaan Malin.

Ettekannetest tekitas ehk kõige eredamat diskussiooni Grete Nellise „Nulinate teatri- ja kirjandusmetakriitikast”, mis erineval moel väga paljudele mõtlemiss- ja arutlusainet pakkus. Hoogne arutlus järgnes ka Agnes Neieri („Postkolonialistliku teooria suhtestumine nõukogudejärgse Eesti kultuuri-situatsiooniga”), Katrina Karu („Suletud ruum Madis Kõivu näidendites”) ja Märten Rattasepa („Nõukogude utoopiline ulme”) ettekannetele.

Ettekannetega hiilgasid Johanna Ross („Olme ja eetika”) ning skandinavist Mart Kuldkepp. Rossi ettekandes oli kõne all Aimée Beekmani romaani „Valikuvõimalus” retseptsioon, Kuldkepp üllatas kuulajaid üsna spetsiifilise islandi keele analüüsiga.

Ettekandeid oli kokku 14, lisaks eespool nimetatutele esinesid Evelin Arust („Ene Mihkelsoni „Katkuhaud” ja Sofi Oksaneneni „Puhastus” mälu narratiivide-na”), Külliki Kuusk („Uku Masingu lause poeetika”), Pille-Riin Larm („Ühest eesti kirjanduslugudes rändavast mõisest: epigonism”), Brita Melts („Luuletaja omailm: Mats Traadi Harala”), Tõnis Parksepp („Lugemisäng”), Maia Tammjärv („Ebausaldusväärne kirjutuslaad – kellele ja miks?”) ja Tõnis Vilu („Ilus möödalugemine ja Jüri Ehlvest”).

MAIA TAMMJÄRV